

ВРЕМЕ КОЈЕ УПРАВО ИСТИЧЕ

Тренуци, неповратни и без циља,
саткани вечношћу
носе трептај ока раширена.

У тренутку
створиш пут непознатих миља,
тајну свога срца изрекнеш
кроз дрхтави осмех.

У тренутку
заљубиш се у чуваре месеца
или слепе путнике
изгубљене с временом.

Часовник изби мирно.
Тренуци потону у дубине,
тад,
одлете у висине
време које управо истиче.

Како је баш лепо
да време ухвати свако,
да тренутке посипане
по кашавом песку
осетиш олако,
да прстима оцртаваш
лук часовника
без бројки и казаљки.

За трен,
земља престаје да се окреће,
сунце више сјати неће
лица озарена,
лица нељубљена.
За трен,
постајеш вичан
за
слике ока врела.

У оно што прошлост је
гледам раширена срца;
уморе се казаљке
да звук понављаше.

Време неће чекати
исправке,
мисли недоречене,
неће ићи кораком
са тобом,
неће стати да предахнеш.

Стићи треба у прави час
јер важно је само
оно што је вечно,
а ипак,
треба волети
оно што протекне
кроз тебе.

Време које управо истиче
чврсто ухвати.
Изгубљено време
нема часовник,
а вечност је вечнија
ако јој додаш трага.